

Német-magyar diákcsere

„Szia!”

Ilyen barátságosan köszöntöttek minket Magyarországon, de még mielőtt ideértünk volna, nagy út várt ránk.

Minden egy 16 főből álló izgatott diákcsoporttal és két lelkes tanárral, Bengel tanárnővel és Zimmerman tanár úrral kezdődött. Nem! Állj! Egy diák hiányzott. Lekéste a vonatot, de még éppen sikerült Oberstausenban utolérnie minket.

Többszöri átszállás után - sokan először - hálókocsis vonattal utaztunk Budapestre. Alig aludtunk, így fáradtan érkeztünk meg reggel 9-re. Az ottani iskolában már vártak minket a magyar cserepartnereink és tanárnőink, Kozma Helga tanárnő és Tóth Andrea tanárnő. Először rövid eligazítást kaptunk, és láttunk egy prezentációt Magyarországról, majd körbevezettek minket a Szent István Közgazdasági Szakközépiskolában (így hívják az iskolát). Ezután mindenki hazautazott a vendéglátó-családjához. Rövid utazás után megérkeztünk kis falvainkba. A családjaink szívélyesen üdvözöltek minket, és többek között azzal a kérdéssel vártak, hogy akarunk-e valamit enni. És ez bizonyult a legtöbbet feltett kérdések egyikének a Magyarországon eltöltött tíz nap alatt. Ezen a hétvégén sok kiránduláson vettünk részt, voltunk például: a Balatonon és a környező településeken. Filmeket néztünk, táncoltunk, játszottunk és természetesen ettünk. :) Vasárnap este jöttünk vissza a partnereinkkel a kollégiumba. A következő hetet ott töltöttük. A közel 80 lány, aki megpróbálta magát németül, angolul és magyarul megértetni velünk, nagyon kedvesen fogadott. A következő napokban sokat kirándultunk, például jártunk: a Parlamentben, a Mátyás templomban, ahol „Sissy”-t és férjét megkoronázták, megnéztük a Halászbástyát, ahonnan csodálatos pillantást vehettünk Budapestre... Egy kirándulás keretében voltunk a Sziklakórházban, ahol bepillanthattunk egy olyan régi kórház mindennapjaiba, mely a második világháború és a hidegháború idején atombunker volt. A viaszfigurák mindezt rendkívül valóságossá tették.

De a sok McDonald'sot és McCafét sem akarjuk elfelejteni, amelyeket az emlékeinkben őrzünk. A programok végének megkoronázása a városismereti vetélkedő volt, ami alatt végre valahára kisütött a nap. Teljesen más fényben ismertük meg Budapestet. Sajnos gyorsan eltelt ez a nap, este hazautaztunk Tassra, miután röviden és szomorúan elbúcsúztunk a kollégiumi lakóktól. Az iskolában még kaptunk egy búcsúünnepséget a magyar néptáncosoktól. Otthon már újra vártak minket a sok, finom étellel. A következő reggelen azzal a szomorú tudattal ébredtünk, hogy ez lesz az utolsó napunk. De még egész nap együtt maradtunk... mindenki másféleképpen. Mi egy magyar farmon voltunk, ahol először minden állatot megnéztünk, végül pedig horgászni tanultunk. Mindig újra nevetésben törtünk ki, vagy egy rémült felkiáltás hangzott el: "Segítség, van egy hal a botomon!" Tulajdonképpen miután tévedésből kifogtunk egy halat, rémület lett rajtunk úrrá, míg a hal a kezünkben volt. Azután egy bátor mentőakcióval visszadoztunk a vízbe, ami hatalmas csobbanással járt. Visszatértünk otthonunkba, hiszen már eljött a pakolás ideje. Egy kicsit később már a kocsiban ültünk. A hátizsákunk tele volt ajándékokkal. Az állomáson érzékeny búcsút vettünk egymástól. Egy kicsit vigasztalt minket, hogy ősszel megint együtt lehetünk új, magyar barátainkkal. Hazafelé semmi gond nem volt, és a családnak már Rottenbachban várt ránk. Mindent figyelembe véve ez egy szuper diákcsere volt. Köszönetet szeretnénk mondani a 4 elkötelezett tanárnak - a két magyar tanárnőnek, valamint a szervező Berlinger tanárnőnek, Hartmann és Gärtner tanár úrnak.

Sok új tapasztalatot és barátot szereztünk.
Mareike Brandes és Mirjam Strauß.

Ezt a levelet a 2010. április 9-19 között lezajlott német diákcseréről írták a vendégül látott diákok.

Fordították: Egri Márton, Lázár Anna, Kálazi László, Nagy Réka 12. E
(A magyar diákok beszámolóját előző számunkban olvashattátok.)

